

Hertugens Hugtænder...

En Jagtberetning fra England!

Det er på mange måder lidt mere bøvlet at være kvindelig jæger... Tag nu eksempelvis bare en simpel disciplin som at træde af på naturens vegne... Når det foregår inden døre er kønnene på det nærmeste sidestillet. Men aldrig så

tydeligvis fået hver sin gode historie at fortælle.

snart vi bevæger os ud i Guds frie natur, har mændene betydelige fordele (nogle naturligvis større end andre). Imens mandfolkene lystigt strinter til højre og venstre – ofte uden tanke for almen dannelse – så vælger vi kvinder derimod pligtskyldigt at gå for os selv. Vi søger til nærmeste busk eller noget endnu større, der kan skjule hvad skjules bør.

På denne min første jagt til England, havde jeg således netop trukket bukserne ned og sat mig på huk, da et Kinesisk Vandrådyr sprang op mindre end 5 meter fra mig. Hvem der blev mest forskrækket er svært at sige... Jeg sprang i hvert fald forfjamsket op og fik styr på gevanterne, og kunne derefter betragte ”kineseren” der forsvandt ud i solnedgangen. Både dén og jeg havde

Af anden etnisk herkomst

Der arbejdes i disse år ihærdigt på, at minimere antallet af invasive dyrearter i den danske natur. Vi gør det ud fra de bedste hensigter om at ”Danmark skal være for de danske”, og målet er at holde de fremmede fra døren længst muligt.

Om målsætningen er realistisk er imidlertid yderst tvivlsom. Vores Fauna er konstant truet på flere fronter, og allerede for mange år siden erkendt vi, at krigen er tabt hvad angår arter som eksempelvis Ilder og Vildkanin. I disse år udkæmpes der en hård men ulige kamp imod Minken. Et dyr der tilmed officielt er lagt til had af samtlige de Grønne organisationer i Danmark. Kampen synes dog allerede at være tabt på forhånd. Også selv om vi konstant udvikler nye snedige torturinstrumenter, der skal hjælpe til med at holde bestanden på et tåleligt niveau.

Og endnu før denne målsætning er opfyldt, står nye arter parat til at invadere os sydfra. Mårhunden har allerede etableret sig i det sønderjyske, og har nu sendt de første fortrøpper op langs Vestkysten. Og rygter vil vide at Vaskebjørnen ligger og lurar umiddelbart syd for Dybøl Skanse...

Og så har vi endda slet ikke talt om Vildsvinet – en art som ellers tidligere har haft sin gang i de grønne danske lunde. En art som øffer rundt syd for grænsen, og som blot venter på grønt lys fra Peter Gæmelke og Dansk Landbrug, før de i strakt grisegalop kommer væltende herop.

Foreløbig er det dog lykkedes Svineproducenterne, at holde øfgrisene ude af landet, med tvivlsomme argumenter om svinepest og det der er værre. Samtidig etablerer stadig flere danske svineavlere sig i Polen, hvor bestanden af Vildsvin er enorm... Men nok om det – der er jo så meget vi kvinder ikke forstår!

England er som bekendt en ø, og har som følge deraf adskillige fordele, når man ønsker at undgå indtrængning af invasive arter. Ikke desto mindre findes der i dag et utal af fremmede dyrearter i den skønne Engelske natur. Mange af dem er tilmed dyrearter, som Vorherre næppe tænkt sig skulle have haft så meget som en birolle, i vores del af verden.

Faktisk kan faunaen på de Britiske Øer langt hen ad vejen betragtes som lidt af et eksperiment... Det bedst kendte af eksperimenterne, er vel indførslen af Fasanen til England. De myldrer nu rundt overalt i det engelske landskab, og findes i særdeleshed omkring de store godser, hvor de udsættes i hundrede tusindvis.

Desuden har man (mere eller mindre bevidst) udsat forskellige hjortearter, hvor især Sika, Muntjac og Kinesisk Vandrådyr har haft stor ynglesucces. På mange Godser er bestandene tilmed blevet så store, at afskydningsindtægterne skæpper godt i de slunkne pengekasser - hvilket er medvirkede til at gøre jagten til en rimelig forretning.

Hertugens Hugtænder

Hertugen af Bedford var meget interesseret i hjortevildt. Ikke bare i Englands almindelige hjorte, men også i mere

eksotiske arter. Han besluttede derfor, at samle nogle af de mest interessante arter i parken rundt om sit Gods "Woburn Abby"... De store arter som Axis hjort og Manchurian Sika vakte naturligvis stor opsigt blandt Hertugens mange gæster – og Hertugen elskede at vække opsigt.

Han var dog selv mest fascineret af de mindre arter som Muntjac og Kinesisk Vandrådyr.

De levede en mere anonym tilværelse i parken – dels på grund af deres ringe størrelse, og dels fordi dyrene var mere sky af natur.

Hertugen var ivrig trofæjæger og fandt de to arter spændende - mest fordi trofæet var markant anderledes end de øvrige hjortes.

Woburn Abby – bemærk de 3 Dåhjorte nederst til venstre.

Reeves's Muntjac blev indført til "Woburn Abby" omkring 1920'erne. Fra tid til anden undslap de små hjorte imidlertid fra Godset, og grundlagde hurtigt en lokal bestand. I dag regnes Reeves's Muntjac faktisk for, at være den mest almindelige hjorteart i Sydengland.

Den primære årsag til at artens store succes, er at den ikke har nogen fast brunsttid. Hunnerne kan således blive drægtige med 7-9 måneders mellemrum.

Hannerne har korte opsatser der kan opnå en længde på op til 10-11 centimeter. Foruden opsatsen er hjørnetænderne i overmund forbløffende lange, og ofte mere end 4 cm. De er desuden spidse, sabelformede og med en skærende æg på bagsiden.

Tænderne sidder ikke fast fikseret i overkæben, men er fastgjort med en fjøelig brus, der forhindrer tænderne i at knække for let. De forskellige arter af Muntjac henregnes til slægten Muntiacus, som også kaldes for "Barking Deer" – gøende hjorte. Muntjac slægten regnes for at være verdens ældste hjorteart, der er mellem 15-35 millioner år gammel.

Kinesisk Vandrådyr er ligeledes indført til "Woburn Abby" i begyndelsen af 1900-tallet. Herfra har arten hurtigt spredt sig - hovedsageligt på grund af sin store evne til reproduktion. Det er således ikke ualmindeligt at råen sætter 3 eller flere lam til verden. Arten er kendt for at være meget sky, og lever solitært størstedelen af året.

Hjorten er en fantastisk lille skabning, som i stedet for opsats, er udstyret med lange hvide hjørnetænder. Tænderne kan blive op til 7-8 cm, og er som hos Muntjac ikke fast fikseret til overkæben. Det er Hjortens manglende opsats der har været med til at give arten det latinske navn *Hydropotes intermis*, der betyder "den ubevæbnede vanddrikker".

På jagt

Min kæreste Kim og jeg havde længe haft den samme fascination af de to små hjorte, som Hertugen af Bedford havde haft det. Planerne for jagten var blevet lagt et år tidligere, og nu sad vi på Pub'en "The three Cranes" og ventede på vores Guide. Han var præcis det livsstykke vi havde forestillet os. En vejrbitd og smilende mand midt i 60'erne, der bød os velkommen til sit eget lille kongerige.

Harry var pensioneret Gamekeeper, og havde brugt størsteparten af sit liv på at passe fasaner og arrangeret jagter for velbeslåede Engelske Lord'er.

Mig selv i midten – Harry til venstre og David til højre

Som pensionist, tjente han nu lidt håndører ved at guide for jægere, der ønskede at prøve kræfter med Hertugens hugtænder – Muntjac og Kinesisk Vandrådyr.

Da vi skulle jage 1:1 havde han rekvireret sin kammerat David, der ligeledes var pensioneret Gamekeeper. David var den klassiske engelske model, der hver morgen stillede i Tweed og iført vest og slips. Harry havde derimod taget ét syvmileskridt længere inden for jagttekstilernes forbløffende univers, og havde over internettet anskaffet sig et sæt moderne Camoflagetøj.

Vi fik besked på at møde hos Harry kl.6.00 sharp... Vi havde af praktiske årsager valgt, at lade vores rifler blive hjemme i Danmark. At få skydevåben igennem Heathrow Airport er det nærmeste man kommer helvede på jord. Så snart sikkerhedspersonalet opdager våbenkufferten, bliver man automatisk mistænkt for at være æresmedlem af både Rote Armee Fraktion og Al-Qaeda. Vi valgte at undgå bøvl og ballade, og lånte i stedet hver vores cal. 243. hos vores Outfitter. Aftalen var at min kæreste skulle guides af David, og at jeg skulle slå følge med Harry.

Første morgen på et nyt revir er altid spændende... At bevæge sig ud i mørket, uden at vide hvilket landskab solopgangen vil åbenbare, er altid lige fascinerende. Det første der slog mig var frodigheden i det bakkede landskab. Jorden var leret og markerne forholdsvis små. Alle marker var omkranset af tjørnehække, som ikke lod sig gennemtrænge af tobenede væsner. Til gengæld havde området mange kaniner tydeligvis stor fordel af de stikkende torne, som udgjorde en massiv beskyttelse imod området mange rovfugle.

Noget andet som jeg bemærkede var de mange Ugler, som holdt til i området utallige gamle Egetræer. Vi kunne høre deres tuder i træerne, når vi hver dag begyndte morgenpürschen... og ganske få minutter efter at den sidste ugle var gået til ro, fløj fasanerne ned fra træerne og indledte deres morgenskogren...

Min første morgen var fuld af nye indtryk.. Derfor gjorde det mindre at jeg hverken så Kinesere eller Muntjac. Min kæreste havde til gengæld held af at nedlægge et ungt Vandrådyr, efter en lang og nervepirrende pürsch. Det var første gang vi så et Vandrådyr på klods hold, og dyrets ringe størrelse og især hovedets facon, gav anledning til megen snak. Harry kunne fortælle, at dyrets adfærd var meget atypisk i forhold til alt andet hjortevildt, som han havde kendskab til. Han fortalte at flugt var en sjælden reaktion, og noget som kun forekom, hvis dyret var ekstremt presset. Langt oftere benytter dyret sig af en taktik, der går ud at lægge sig fladt ned på marken, og herved bliver nærmest usynlig.

Min bare r..!

Sidst på eftermiddagen kørte vi til udkanten af Harrys kongerige, hvor han havde jagten på nogle kæmpemæssige Rapsmarker. Landmanden der ejede markerne var Hollænder, og var kendt for at være en gevaldig brokrøv... Uanset høstens størrelse beklagede han sig altid, og mente hvert år at resultatet kunne ha været betydeligt bedre. I 2008 havde han kastet al sin galde på den voksende bestand af Vandrådyr, der befandt sig i området. Ja, faktisk mente han at kunne bevise, at dyrene havde spist mindst 300 ton Raps på markerne, og herved havde de naturligvis underskrevet deres egen dødsdom.

Vi parkerede bilerne ved en gammel lade og gjorde klar til jagt... Da jeg havde drukket rigeligt med the i løbet af eftermiddagen, så jeg mig dog nødsaget til at træde af på naturens vegne, og gik derfor lidt for mig selv. Jeg havde knap fået bukserne ned over knæene, før et Vandrådyr sprang op ganske få meter fra mig og tog flugten. Hvem der blev mest forskrækket vides ikke, men det var tydeligt at den havde vurderet, at flugt var eneste realistiske mulighed for at overleve... Noget min kæreste forresten fandt forbløffende morsomt.

I løbet af aftenen så jeg adskillige Vandrådyr... I takt med at lyset faldt dukkede der stadig flere dyr op – ofte tilsyneladende ud af det rene ingenting. De havde ligget på marken hele dagen, og var nu klar til at tanke op. Harry og jeg havde posteret os ved enden af en tjørnehæk, hvorfra vi kunne overskue 3 marker. Pludselig fik Harry øje på et dyr, som han dømte til at være en buk...

"It has teeth's as big as bananas" sagde han... Vi kom møjsommeligt på skudhold, og jeg fik riflen bragt i stilling... Skuddet bragede ud over markerne, men jeg kunne til min overraskelse se, at dyret var fuldstændig upåvirket af situationen.

Jeg var faktisk lidt overrasket over min forbier... Jeg syntes der var passende ro over situationen, og mente at jeg havde godt hold på dyret.

Harry var imidlertid klar med trøstende ord og fortalte, at han var glad for at jeg havde skudt fuldstændig forbi. Nu kunne vi koncentrere os om at finde endnu et dyr, inden solen var helt væk.

Det skulle vise sig at være forholdsvis let. Dyrene på markerne omkring os var tilsyneladende upåvirkede af skuddet, og inden længe havde vi spottet endnu en god buk. Men nu var det imidlertid blevet et kapløb med tiden, for lyset var ved at forsvinde...

Mit første Vandrådyr – flotte bisser.

Harrys kendskab til terrænet og dyrenes adfærd fik os imidlertid bragt i en favorabel position, hvorfra jeg dybt koncentreret kunne sende endnu én kugle af sted. I det tiltagende mørke er virkningen fra mundingsflammen helt enorm. På et splitsekund var mit nattesyn fuldstændig væk, og jeg var blind som en muldvarp. Harry mente dog med sikkerhed at dyret var nedlagt, og vi hastede ud over marken for at finde den. Den lå præcis hvor den skulle, og endelig kunne jeg tage mit første Vandrådyr i øjesyn... En spøjsskabning, med sjove afrundede ører der har lighed med en teddybjørn - og med hugtænder, der ville få selv Grev Dracula til at blegne af misundelse.

Min kæreste havde hørt begge skud, og ventede spændt ved bilerne... Da jeg stolt trak min buk op af rygsækken, var det endegyldigt slut med at more sig over situationen med min bare mås. Lidt misundelig var han vist...

Hvor stor er en Muntjac egentlig?

Den efterfølgende aften ville vi prøve, om det kunne lykkes at overliste en Muntjac... Indtil dette tidspunkt havde vi endnu ikke set noget til disse små sky skabninger, men havde til gengæld set masser af Vandrådyr. Alligevel påstod Harry hårdnakket, at bestanden af Muntjac i området var langt større end bestanden af Vandrådyr.

Min kæreste blev anbragt i en Hochsitz i en stor remise, der tydeligvis blev brugt til udsætning af fasaner. Ikke langt fra

Hochsitzen stod der 5 "Phesanfeeders", som dagligt blev fyldt med hvede til de mange udsatte fugle.

Fasanerne var dog ikke de eneste, der nød godt af de tekniske anordninger. Der var et sandt mylder af Grå Egern i området, og det meste af aftenen fik han til at gå med, at muntre sig over de vævre småfyrer.

Pludselig så han en bevægelse af noget rødbrunt i krattet, og inden længe åbenbarede der sig en Muntjac 50 meter fra Hochsitzen. Den så godt nok lidt lille ud, men da han aldrig tidligere havde set en levende Muntjac, så blev riflen bragt i stilling og skuddet gik.

Det viste sig imidlertid at være et lam fra foråret.

Nu er en Muntjac i forvejen ikke ret stor, og et lam er ikke meget større end en god Vestjysk 8 punders Hare.

Da han var begyndt at trave ud til bilen, havde han hørt endnu en Muntjac der gøede længere inde i krattet. Som min kæreste beskrev det, så lød nærmest som om den gnækkede af grin...

Kim med sin "Mini Muntjac"

Samme aften skød jeg forresten min første Muntjac. En hind med de skønneste rødbrune farver, og efter en spændende aften, hvor jeg havde haft chancer til flere dyr. Ingen tvivl om at Harry kendte terrænet som sin egen bukselomme.

Masser af oplevelser

Dage i godt selskab går som altid forbløffende hurtigt... Vi så masser af vildt de 5 jagtdage vi havde bestilt hos Harry, og havde mange fine jagtopplevelser. Aftalen lød på "fri afskydning efter Skyttens anvisning", men vi var ikke på noget tidspunkt udsat for begrænsninger - ud over dem vi pålagde os selv.

Vi havde begge to flere situationer, hvor vi pænt takkede nej til at skyde – både til Muntjac og Vandrådyr. God jagt handler for os mere om kvalitet frem for kvantitet.

Ved at undlade at skyde - selv om chancen er nok så oplagt - så får man nogle gange oplevelser, som man ellers ville have været foruden, hvis man vælger drabet. Én aften sad Kim eksempelvis ved en tjørnehæk, og så en Muntjac hind komme spadserende ret imod ham. Han takkede med det samme nej til at skyde, og kunne i stedet observere dyrets reaktion, da den fik fært af ham og David. Hinden stoppede selvsagt op, men virkede ikke overdrevent skræmt. Hun stod derimod og småtrippede på stedet i næsten 5 minutter – nærmest som om hun overvejede situationen grundigt. Det virkede mest som om, at hun var lidt irriteret over, ikke at kunne gå sin sædvanlige aftentur. Herefter gled hun stille ind i tjørnekraattet og forsvandt.

Selv så jeg flest Muntjac når jeg var på morgenpürsch... Harry og jeg startede som regel ud direkte fra hans baghave, hvorfra der blot var 50 meter til et gammel nedlagt jernbanelegeme. Banen havde hovedsageligt været brugt til transport af kul til den engelske stålindustri, men var blevet nedlagt i begyndelsen af 70'erne. Den natursti, der nu var det eneste spor efter Stålindustriens storhedstid, var perfekt til pürsch. Skråningerne, der var dækket af Tjørn, Slåen og Brombær, gav næsten indtryk af at være på jagt i en urskov. Det tætteste krat var Muntjac'ens foretrukne biotop, og var desuden opholdssted for et mylder af fasaner og kaniner. Der var derfor hele tiden noget at kigge på, hvis man forstod at begå sig lydløst i terrænet.

Full house

Da vi forlod Danmark havde vi naturligvis snakket lidt om, hvilke forhåbninger vi havde til turen... Vi håbede naturligvis på, at vi tilsammen kunne nedlægge blot ét trofæbærende dyr af hver art. Derudover var målet at få en god ferie, med lige dele jagt og afslapning.

Da indkvarteringen foregik på en traditionel engelsk Pub, var vi sikre på de bedste mulige rammer når vi ikke var på jagt.

Hver dag efter morgenjagten kørte vi tilbage til Pubben, hvor der var dækket et solidt engelsk morgenbord ved siden af den buldrende pejs.

Der findes ikke noget som kaffe, ristet brød og bacon, der kan uddrive den sidste morgenkulde fra kroppen.

"The three Cranes" – oversat "De tre Traner"

På sammen måde kunne vi efter aftenjagten, sætte os ind i frokoststuen, og bestille en gang "Fish and Chips" eller en god bøf – alt efter appetit og temperament naturligvis... Uanset hvad vi bestilte, så var maden god og solid, og udvalget af øl fuldt tilstrækkelig.

Det sidst vi nu manglede for at gøre turen komplet, var at skyde en god Muntjac buk... Harry fortalte at dette normalt ville være lettere senere på året, når fødeknapheden tvang dyrene til at opsøge foderpladserne til fasaner.

Vi havde så småt indstillet os på at undvære prikken over i'et, men var egentlig også fuldt ud tilfredse med de 6 dyr vi allerede havde nedlagt. Den sidste aften insisterede Kim på at han ville prøve samme Hochsitz, hvorfra han tidligere havde skudt sin "Mini Muntjac". Han havde jo trods alt tydeligt hørt yderligere et dyr "gnække" ad ham i den samme remise...

Aftenen skulle vise sig, at blive mindst lige så underholdende som den første aften. De små Grå Egern var overalt, og gav konstant anledning til morskab. Som tilskuere kunne det være svært at gennemskue, hvad der var leg og hvad der var slagsmål, men underholdende var det. Når han ind imellem kom i tanke om, hvorfor han var kravlet op i stigen, lod han kikkerten afsøge krat og underskov.

Næsten som var der tale om et "flashback" stoppede kikkerten præcis der, hvor han havde opdaget den første Muntjac nogle aftener tidligere. Det var som om han havde set en svag bevægelse, udført af den samme rødbrune farve... Kikkerten blev

krampagtigt låst fast på området, og blikket fastholdt så længe, at øjnene til sidst løb i vand. Men lige lidt hjalp det – det der havde været der var væk.

Efter 20 minutter rettede han sig forsigtigt op, men i samme sekund opdagede han en bevægelse skråt til venstre for stigen. Og der... – ikke mere end 30 meter fra Hochsitzen stod den fineste lille Muntjacbuk. Den havde imidlertid opdaget den svage bevægelse fra stigen, og stod nu og forsøgte at lokalisere hvorfra bevægelsen stammede. Efter kort tid besluttede den sig for, at det nok var for tidligt til den sædvanlige aftentur. Den satte derfor atter kursen imod krattet, men stoppede op og sikrede ved kanten af en slåenbusk.

Kim havde imidlertid fået riflen i anslag, og kuglen traf dyret præcis på bladet.

Effekten var enorm – Bukken brasende ind i tjørnekrattet, men efter en kort hidsig flugt blev der stille.

Klatreturen ned fra Hochsitzen var alt andet end elegant... De første tre trin klarede han i fin stil, men den resterende vej til jorden handlede mest om overlevelse.

Den eftertragtede Muntjacbuk – bemærk hugtænderne!

Det lykkes dog på mirakuløs vis, at komme ned uden at brække halsen og ødelægge riflen. Herefter gik det mod skudstedet for at sikre at alt var ok - det var det og jublen var enorm... Herefter blev bukken nænsomt brækket og herefter båret til skovkanten.

Da der stadig var næsten en time til at skulle afhentes, begyndte kikkerten helt automatisk at afsøge de omkringliggende marker og læhegn. Efter kort tids søgen fik han øje på 2 Vandrådyr – begge mindre end 300 meter borte. Det ene stod godt i forhold til vind og læhegn, og uden helt at tænke over hvorfor (han beskrev det bagefter som instinkt) begyndte en lang pürsch imod dyret.

Efter 20 minutter var han på skudhold og lagde riflen på plads i skydestokken. Sådan stod han længe og betragtede dyret, der tydeligvis var af hunkøn. Så sænkede han riflen igen og bakkede forsigtigt tilbage til skovkanten... Der var slået nok ihjel på denne tur.

Det var med blandede følelser, vi dagen efter forlod Harry og David. Som de meget rigtigt siger det i Spies-reklamerne på TV, så findes der ferier man ikke vil hjem fra. For os havde det været nogle fantastiske dage, hvor ferie, jagt og menneskene omkring os var gået op i en højere enhed...

Skulle du selv ha fået lyst til at prøve kræfter med Hertugens Hugtænder og møde Harry i hans eget lille kongerige, så kig ind forbi www.arduinnahunting.dk

Indsendt af: Annie Overgård Sørensen